

Mladinski center Šentjur

Literarni natečaj:
"Moj svet, moje sanje"

23:01, 51% vlage, 6. 11. 2010, sobota, TV; ID .61

Kraj: Vesolje

Prebivalstvo: Nestalno

Krajevna ureditev: Delovna sila

Sonce v dvojčkih

Luna v ribah

Pozdravljeni,

pišem Vam prepozno, da bi govorila resnico in prezgodaj, da bi Vam opisala izid utapljanja mini podmornice v puščavi Jadranskega morja na severu Afrike. Zapustila sem Cancu, sedaj potujem ob jugu obale brez pravega zagotovila, da pridem tja. Počutje v glavobolu in bolečini levega vretenca, ki se zdravi na Prozacu 20mg in občasnemu Sanvalu. Diagnoza: post-travmatska stresna izkušnja. Poročam Vam na vsakih 5 minut, z občasnimi podaljški. Nesreča je katastrofalno opustošila večji del levega srčnega prekata, posledice so vidne v zenici vesolja. Toda vlada ne ukrepa pri recesiji zlomljenih src. Zadnji podatki kažejo, da je žrtev te recesije čedalje več, na planetu Zemlja. Prebivalci so obupani.

»Zdaj sem tu, kjer kraljevi dvor izgublja svoje stražarje in okna trudno zapirajo svoja polkna. Bila sem drevo, ki z vso svojo mogočnostjo sili k svetlobi. Poslušala sem šepetanje trav in žitnih polj, ki so v soncu odsevale svoje zlato. Dotikala sem se nedosegljivih stvari, sanjala sanje nežne, kakor si ti. Zgradila sem svoj svet, v katerega sem se zatekla, ko je realnost postala zame tuja in nerazumljiva.« sama sebi govorim v zavedanju, da svojih misli ni mogoče odmisлити. Sedim na vlaku. Gospa, ki sedi nasproti mene je obupanega izraza strmela v svoje roke, kot da bi ji bile tuje. Na moji levi strani je sedela skupina ljudi. Bili so tiho, niti malo se niso premaknili, ko je eden izmed njih začel glasno smrčati. Morda jih ni motilo ali pa ga sploh niso slišali, bili so drugje. Na naslednjem sedežu sta sedela dva para. On je bral časopis, ona pa ga je roteče prosila, da naj se z njo pogovarja. Obrnil je list v časopisu, počasi, kot, da bi želel zadrževati napetost med njima. Nagnila se je nekoliko naprej, da bi mu bila bliže: » Daj, dragi, povej, zakaj se nočeš več pogovarjati z mano?«

Ne da bi dvignil pogled od časopisa ji je rekel: »Ne bodi tečna.« Na naslednji postaji je izstopila.

Odšla je in kdo ve kaj se je zgodilo z njo.

Pogled sem usmerila skozi okno. »Kje so vsi?«, je spregovorila moja misel. Tudi, ko nas neka situacija med seboj poveže ne govorimo drug z drugim. Vsak zase krmari svet. Nekdo razmišlja o svoji preteklosti, ne da bi se zavedal, da je ni mogoče spremeniti, spet drugi so v svojih mislih deset let v prihodnosti in sanjajo, kaj vse bi imeli. Toda kdo je torej tu? Se zavedamo trenutka, ki je pred nami, trenutka, ki ga sedaj živimo? Polja so prerasla v mesta. Zemljo prekriva beton. Knjigo je zamenjal računalnik. Zgradili so sodišča, zapore, krizne centre, psihiatrične bolnišnice, lekarne nastal je svet, ki sili v mogočnost, brez ljudi. Vse se spreminja ničesar več ni stalnega. Toda svet smo spremenili ljudje. Koliko svetlobnih let bi potrebovali z raketo do lune, medtem ko smo z našimi mislimi lahko takoj tam. Ustvarjeni smo bili, da živimo skupaj, da delamo dobro drugim, ker s tem delo dobro tudi sebi. Vse premalo nas vodi misel, da to kar dajemo drugim dobimo tudi nazaj. Živimo na enem planetu, toda na njem so majhni planeti ljudi, vsak

potuje zase. Z drugimi smo povezani tako, da le delno zapustimo svoj svet. Sadistični odnosi, narcistični človek.

Nahajam se na jugu Afrike. Ljudje, ki živijo tu pravijo, da je sončenje smrtno nevarno, ker se širi črna luknja. Pomanjkanje je zaslediti na vsakem koraku, njihov zločin je ta, da ostajajo med seboj povezani. Nenavadne razmere širijo ljudi, pokončne postave, v črni, zlikani obleki, razširjenih ust, rane na želodcu, razjede v črevesju, ki se izogibajo lačnih ust. Hitra hrana lajša srčne bolečine, pravi 161 centimetrov visoka, 150 kilogramov težka, ločenka in mati petih otrok. Poglejte, kako močno se trese zemlja, potres narašča po Rihterjevi lestvici, na severovzhodnem delu naj bi potekala meditacija izven mest. Postavljeni na rob in v prepadu drog. Psihoanalitiki so priče šokantnemu pojavu. Ljudje, ki naj bi bili uspešni, slavni, znani, bogati, vzor drugim, postajajo vse bolj VOTLI. Pred'no skočiš se prepričaj o globini. Toliko za sedaj, kmalu se spet vrnem z novimi šokantnimi novicami.

Za trenutek mi je dano poleteti, začutiti tisto najvišjo točko neba. Izdihnem, ne da bi se zavedala, da ni več zraka, ki bi ga lahko vdihnila. Travnata preproga, ptičji let, lahkotni tek s planin. To je moj svet in moja resnica. Budnost je postala čista modrina, dnevne svetlobe speče v mraku. In listje je obsijala toplina v zrcalni podobi oblaka. Kot da se pisana mavrica boči in nam večnost doseženo toči. Tako malo je potrebno, da narišeš nasmeh na obraz. Pozabljamo, da je človeku dano, da vidi tudi izven črte svojega bivanja, toda to kar se vam zdi v vaši notranjost grdo je oprano že s tem, da je opaženo. Lahko bi rekla kaj bolj tolažljivega, toda dejavna ljubezen ali vsaj medsebojno spoštovanje je v primerjavi s sanjarsko trdna in strašilna stvar.

Spoštovani,

vračam se iz svojega sveta, da vam sporočim nove šokantne novice, vse so bile nenavadno hitro razprodane, saj je na prvi strani Slovenskih novic z veliki črkami pisalo: UBIL JE SVOJO MAMO IN NATO SODIL ŠE SEBI. Na delu so čarovnice iz planeta LDS. Ljudje po vesolju lovijo svoje bistvo, na mesto, da bi ga iskali v sebi.« Moje sanje, moj svet«, kriči naš planet. Toliko iz juga Afrike, upam, da so novice potešile radovednost in da bodo kavarne spet polne. Vračam se nazaj v svoj svet, ker si želim preživet'. Danes je bila z vami novinarka Janja.

Janja Račič

